

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015, declarat de avocatul Marcela Roșca în numele inculpatului

Onișciuc Vitalie Fiodor, născut la 12 martie 1967, originar și domiciliat or. Criuleni, str. D. Cantemir 5.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.01.2014 - 12.09.2014;

Instanța de apel: 26.09.2014 - 25.03.2015;

Instanța de recurs: 25.06.2015 - 11.11.2015.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 12 septembrie 2014, Vitalie Onișciuc a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Vitalie Onișciuc a fost învinuit de faptul că, la 18 septembrie 2013, aproximativ la ora 07.00, aflîndu-se la domiciliul său amplasat pe adresa or. Criuleni, str. D. Cantemir 5, unde locuiește împreună cu familia, acționînd intenționat asupra unui membru al familiei, avînd scopul de a cauza suferință fizică și psihică, i-a aplicat soției sale Tatiana Onișciuc, multiple lovituri cu pumnii peste față și cap, după care, cu un fier de călcat, i-a aplicat lovituri în regiunea ambelor brațe, astfel cauzîndu-i vătămări corporale ușoare.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către procuror și avocatul Ana Nani în numele părții vătămate Tatiana Onișciuc, care au solicitat:

- **procurorul**, casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vitalie Onișciuc să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivare a invocat că, la analiza circumstanțelor cauzei și probelor prezentate, prima instanță greșit a apreciat totalitatea semnelor obiective ale faptelor social periculoase săvîrșite de către Vitalie Onișciuc.

La adoptarea sentinței, prima instanță, conform prevederilor alin. (1) art. 101 Cod de procedură penală, urma să aprecieze fiecare probă prezentată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și să adopte o hotărîre legală, iar pedeapsa stabilită să fie în corespundere cu prejudiciul cauzat în urma infracțiunii.

A menționat că, în cadrul urmăririi penale au fost acumulate suficiente probe care demonstrează vinovăția lui Vitalie Onișciuc în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar prima instanță a adoptat o soluție contrară legii, bazată pe concluzii și motive declarative;

- **avocatul Ana Nani în numele părții vătămate Tatiana Onișciuc**, casarea acesteia, rejudecarea cauzei, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare.

În motivare a invocat că, pe parcursul examinării cauzei penale în prima instanță, ca urmare a probelor examinate, pe deplin a fost demonstrată vinovăția lui Vitalie Onișciuc.

Din declarațiile părții vătămate Tatiana Onișciuc rezultă că *„în dimineața zilei de 18 septembrie 2013, soțul s-a întors acasă și m-a îmbrâncit, eu am căzut peste ușă, lovindu-mă cu capul, apoi mi-a aplicat lovituri cu pumnul și palmele în regiunea corpului. A luat fierul de călcat și mă lovea peste mâini. Ulterior, a aruncat fierul de călcat jos pe podea și s-a întors să plece. Eu m-am aplecat să ridic fierul de călcat, el s-a întors și m-a lovit cu pumnul în regiunea ochiului, eu încercînd să mă apăr l-am lovit cu fierul de călcat în cap”*.

Toate cele declarate de partea vătămată, sunt dovedite și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, conform căruia la Tatiana Onișciuc au fost constatate vătămări corporale ușoare sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente, echimoză la nivelul feței și echimoze pe ambele brațe.

Apelantul a accentuat că, din declarațiile inculpatului a rezultat că a îmbrâncit-o pe partea vătămată, peste ușă, a apucat-o de mâini și probabil din această cauză i-au rămas semne.

În urma leziunilor corporale cauzate de Vitalie Onișciuc, partea vătămată s-a adresat la medic solicitînd serviciile ambulanței, comunicînd medicilor de unde are leziunile corporale, iar aceștia din urmă au sesizat poliția privind faptul adresării după ajutor medical de către Tatiana Onișciuc, care avea multiple echimoze pe corp, fiind maltratată.

A susținut că, din ansamblul de probe existente și cercetate în prima instanță, vinovăția inculpatului pe deplin a fost demonstrată, însă a fost adoptată o sentință de achitare, contrar prevederilor legale și a probelor existente pe dosar.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015, au fost admise apelurile declarate, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vitalie Onișciuc a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, iar conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate, a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

4.1. Instanța de apel a constatat că, Vitalie Onișciuc, la 18 septembrie 2013, aproximativ la ora 07.00, aflîndu-se la domiciliul său amplasat pe adresa or. Criuleni, str. D. Cantemir 5, unde locuiește împreună cu familia, acționînd intenționat asupra unui membru al familiei, avînd scopul de a cauza suferință fizică și psihică, i-a aplicat soției sale, Tatiana Onișciuc, multiple lovituri cu pumnii peste față și cap, după care cu un fier de călcat, i-a aplicat lovituri în partea ambelor brațe, astfel, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, vătămări corporale ușoare.

4.2. În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, situația de fapt reținută de prima instanță nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța ajungând eronat la concluzia că în ședința de judecată nu s-a dovedit cu certitudine, că în urma acțiunilor inculpatului Vitalie Onișciuc, manifestate fizic și verbal, au fost provocate, la 18 septembrie 2013, la ora 07.00, vătămări corporale și suferințe psihice soției sale, Tatiana Onișciuc.

Instanța de apel a reținut că, soluția primei instanțe nu corespunde probelor din dosar, deoarece vinovăția inculpatului a fost demonstrată pe deplin prin ansamblul de probe prezentate de către acuzare, care au fost reținute de instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Tatiana Onișciuc, martorului minor Vitalie Onișciuc (f.d. 34); comunicarea telefonică de la Substațiunea 903, precum că după ajutor medical s-a adresat Tatiana Onișciuc a.n. 1971, domiciliată or. Criuleni, care avea multiple echimoze pe corp, fiind maltrată (f.d. 7); raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, prin care s-a constatat că la Tatiana Onișciuc au fost depistate leziuni sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente și la nivelul feței, echimoze pe membrele superioare, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur cu suprafața de interacțiune limitată și dereglare a sănătății de scurtă durată, care se califică ca vătămări corporale ușoare (f.d. 35).

Astfel, instanța de apel a menționat că, prin prisma ansamblului de probe pertinente și concludente cercetate în ședința de judecată a fost demonstrată cert vinovăția lui Vitalie Onișciuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferințe fizice și psihice.*

4.3. Instanța de apel a constatat că, Vitalie Onișciuc a săvârșit o infracțiune împotriva relațiilor sociale cu privire la solidaritatea familială și relațiilor sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică a persoanei.

Potrivit materialelor dosarului, instanța de apel a stabilit că, în acțiunile lui Vitalie Onișciuc se atestă prezența laturii obiective a infracțiunii de violență în familie.

Astfel, a fost atestată fapta prejudiciabilă manifestată prin faptul că, Vitalie Onișciuc a aplicat soției sale Tatiana Onișciuc, multiple lovituri cu pumnii peste față și cap, după care cu un fier de călcat, i-a aplicat lovituri în partea ambelor brațe, astfel cauzându-i vătămări corporale ușoare sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente, echimoză la nivelul feței și echimoze pe ambele brațe astfel, pricinuindu-i suferințe fizice și psihice.

Acest fapt a fost dovedit prin declarațiile părții vătămate, prin declarațiile martorului minor Vitalie Onișciuc, din care rezultă că, la 18 septembrie 2013, aproximativ la ora 07.00, el a auzit un conflict iscat între părinți, la etajul I al casei și când a coborât să vadă ce se întâmplă, a văzut cum mama plîngea fiind însîngerată pe față, prin declarațiile inculpatului date în ședința de judecată, în contextul cărora menționează că nu cunoaște de unde au apărut leziunile corporale pe corpul și fața părții vătămate, dar admite că în momentul în care ar fi apucat-o de mână, i-ar fi cauzat careva traume, cât și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, potrivit căruia la Tatiana Onișciuc au fost depistate leziuni sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente și la nivelul feței, echimoze pe membrele superioare, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur

cu suprafața de interacțiune limitată și dereglare a sănătății de scurtă durată și care se califică ca vătămări corporale ușoare.

4.4. Instanța de apel a reținut ca declarativă versiunea inculpatului precum că în dimineața zilei de 18 septembrie 2013, el nu a aplicat violență față de partea vătămată Tatiana Onișciuc, ci doar s-a apărat de atacurile acesteia, precum și afirmațiile inculpatului că, leziunile de pe fața părții vătămate, Tatiana Onișciuc le-a cauzat personal, deoarece, în cadrul cercetării judecătorești s-a demonstrat cu certitudine că în dimineața zilei de 18 septembrie 2013, aproximativ la ora 07.00, între soții Onișciuc a avut loc un conflict. Însuși inculpatul, a recunoscut că nu a înnoptat acasă și cearta a pornit din motive de gelozie.

În timpul conflictului, Vitalie Onișciuc a acuzat-o pe soția sa de infidelitate și a manifestat violență față de ultima, aplicând multiple lovituri cu pumnii peste față și cap, după care cu un fier de călcat i-a aplicat lovituri în partea ambelor brațe, cauzându-i suferințe fizice și psihice.

Instanța de apel nu a reținut argumentul primei instanțe precum că declarațiile date de către inculpatul Vitalie Onișciuc în ședința de judecată sunt similare cu declarațiile lui, date sub jurământ, în calitate de parte vătămată în cadrul dosarului penal de învinuire a Tatiane Onișciuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal (f.d. 93-94), din care rezultă că a îmbrâncit-o pe soția sa, care era cu fierul de călcat în mână, pentru a evita o eventuală lovitură, ea a căzut jos și s-a lovit cu fierul de călcat la ochi, el dorind să evite un conflict, s-a întors să plece și a fost lovit din spate de către soția sa cu fierul de călcat.

În acest sens, instanța de apel a accentuat faptul că, chiar dacă Tatiana Onișciuc a fost condamnată în dosarul penal de învinuire pentru săvârșirea infracțiunii de violență în familie aplicată față de Vitalie Onișciuc, acest fapt nu exclude vinovăția lui Vitalie Onișciuc în săvârșirea infracțiunii de violență în familie și nu îl absolvește pe inculpat de răspundere penală, fiecare parte urmează să poarte răspundere pentru acțiunile sale.

De asemenea, instanța de apel a apreciat ca fiind declarativă versiunea inculpatului precum că dosarul penal intentat împotriva sa are conotații politice, deoarece este primar, fiindcă nu există nici un suport probatoriu în confirmarea acestei versiuni.

4.5. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Vitalie Onișciuc, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 61, 75 alin. (1) Cod penal, și anume de rezonanța socială a valorilor prejudiciate de către Vitalie Onișciuc, de faptul că infracțiunea este una ușoară, de personalitatea inculpatului care la locul de trai se caracterizează pozitiv, este tras pentru prima dată la răspundere penală, instanța de apel a considerat că corectarea și reeducarea va fi echitabilă și rezonabilă cu aplicarea în privința lui Vitalie Onișciuc a pedepsei penale prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, sub formă de 1 an închisoare și a dispus, în baza art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, considerând că scopul legii penale poate fi atins fără izolarea lui Vitalie Onișciuc de societate.

5. Avocatul Marcela Roșca în numele inculpatului Vitalie Onișciuc, în temeiul pct. 6), 11), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu dispunerea încetării procesului penal din motivul existenței circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

În motivarea recursului a invocat că, declarațiile martorului minor, Vitalie Onișciuc, au fost depuse în cadrul urmăririi penale, fără a fi posibilă audierea acestuia în cadrul ședinței de judecată, din motiv că acuzatorul de stat a renunțat la acest martor, deci declarațiile acestui martor nu pot servi ca mijloc de probă în constatarea vinovăției inculpatului dat fiind faptul că acesta nu a fost audiat în cadrul ședinței de judecată, iar veridicitatea acestora poate fi pusă la îndoială, deoarece nu au fost obținute în modul prevăzut de art. 110¹ alin. (1) Cod de procedură penală.

Menționează recurentul că, informația telefonică de la Substațiunea 903, la fel, nu poate sta la baza concluziei de vinovăție a inculpatului, deoarece aceasta a fost efectuată la data de 20 septembrie 2013, adică peste două zile după declanșarea conflictului familial, fiindcă, în această perioadă, partea vătămată putea să-și cauzeze în alte circumstanțe vătămarile corporale care s-au constatat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013.

Totodată, faptul că Tatiana Onișciuc, la examinarea medicală, nu a indicat maltratarea de către soț, demonstrează încă o dată contradictorialitatea declarațiilor părții vătămate.

Mai invocă recurentul că, raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, face trimitere la raportul de constatare medico-legală nr. 4696 din 18 septembrie 2013, din care se constată, că la Tatiana Onișciuc au fost depistate leziuni corporale sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente și echimoză la nivelul feței, echimoze pe membrele superioare, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur cu suprafața de interacțiune limitată, posibil în timpul și circumstanțele indicate și duc la o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămări corporale ușoare.

După cum s-a constatat în cadrul cercetării judecătorești atât organul de urmărire penală cât și partea vătămată nu au putut demonstra legătura causală dintre posibilele leziuni survenite în urma conflictului dintre aceasta și inculpat și leziunile corporale depistate la partea vătămată peste 2 zile.

În asemenea circumstanțe, prin prisma ansamblului de probe pertinente și concludente cercetate în ședința de judecată, apărarea consideră că, nu sa demonstrat vinovăția lui Vitalie Onișciuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Subsidiar a menționat că, din materialele dosarului penal, rezultă că în cadrul efectuării urmăririi penale, s-a constatat faptul că Vitalie Onișciuc s-a aflat în legitimă apărare potrivit alin. (2) art. 36 Cod penal.

Din declarațiile părții vătămate depuse în cadrul ședinței de judecată în prima instanță și susținute în instanța de apel, Vitalie Onișciuc pentru a evita conflictul, a hotărât să părăsească locul conflictului și plecând a fost lovit cu fierul de călcat la cap.

Declarațiile inculpatului Vitalie Onișciuc, coroborează cu declarațiile martorului minor, Vitalie Onișciuc și cu declarațiile părții vătămate Tatiana Onișciuc.

Din declarațiile menționate rezultă că, Vitalie Onișciuc era cu spatele întors la partea vătămată în momentul când a fost aplicată lovitura cu fierul de călcat și denotă că inculpatul se îndepărta, de aici rezultă că atacul era în curs de realizare.

6. Asupra recursului ordinar declarat, a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia, deoarece temeiurile invocate de recurent nu sunt reglementate de art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 11), 12) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, există o cauză de înlăturare a răspunderii penale și faptei săvîrșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, la judecarea cauzei menționate în instanța de recurs, aceste temeuri nu și-au găsit confirmare.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul ordinar, în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

7.1. Din studiul recursului declarat împotriva deciziei instanței de apel, rezultă că, apărarea o consideră ilegală deoarece probele existente la materialele cauzei dovedesc că în acțiunile inculpatului există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, deoarece ultimul s-a aflat în legitimă apărare.

Referitor la acest argument instanța de recurs remarcă prevederile alin. (2) art. 36 Cod penal, ce stipulează că, este în stare de legitimă apărare persoana care săvîrșește fapta pentru a respinge un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva sa, a altei persoane sau împotriva unui interes public și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat ori interesul public.

Prin urmare, reieșind din dispoziția normei sus enunțate, o condiție pentru a fi prezentă legitima apărare este respingerea unui atac.

Potrivit doctrinei penale sub aspectul legitimei apărări, atacul este o agresiune, o comportare violentă a omului, care este îndreptat împotriva unei valori sociale ocrotite de lege.

La rîndul său, atacul trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să fie direct, imediat, material și real;
- să fie îndreptat împotriva propriei persoane, a altei persoane sau împotriva unui interes public;
- să pună în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat ori interesul public.

Teoria juridică menționează că, caracterul imediat al atacului fixează în timp desfășurarea acestuia, încadrîndu-l într-un anumit interval, în care poate interveni o apărare legitimă.

Totodată, considerentele doctrinale evidențiază că, apărarea nu e considerată legitimă dacă riposta agresorului a fost întreprinsă după consumarea atacului.

Din declarațiile părții vătămate date în cadrul ședinței de judecată în prima instanță și susținute în instanța de apel, Colegiul reține că, aceasta a fost îmbrâncită de către inculpat, ulterior a căzut și s-a lovit de ușă, iar inculpatul i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii peste față și cap, după care cu un fier de călcat, i-a aplicat lovituri în partea ambelor brațe.

Declarațiile părții vătămate, coroborează cu raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, potrivit căruia la Tatiana Onișciuc au fost depistate leziuni sub formă de plagă contuză cu edem al țesuturilor moi adiacente și la nivelul feței, echimoze pe membrele superioare, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur cu suprafața de interacțiune limitată și dereglare a sănătății de scurtă durată, care se califică ca vătămări corporale ușoare.

Astfel, argumentele recurentului precum că, inculpatul a acționat în legitimă apărare, la caz, nu și-au găsit confirmare.

7.2. În privința alegațiilor, invocate de autorul recursului ce ține de faptul că declarațiile martorului minor Vitalie Onișciuc, din cadrul urmăririi penale, nu pot servi ca mijloc de probă, deoarece acesta nu a fost audiat în cadrul ședinței de judecată, iar veridicitatea acestora poate fi pusă la îndoială, deoarece nu au fost obținute în modul prevăzut de art. 110¹ alin. (1) Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate, ori, potrivit art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Prin urmare, reieșind din lucrările dosarului, nu se atestă că inculpatul sau apărătorul acesteia, la finisarea urmăririi penale sau la judecarea cauzei în prima instanță au invocat sau semnalat careva încălcări procesuale în sensul vizat, acestea fiind invocate abia la etapa declarării recursului.

Ținând cont de cele menționate supra, instanța de recurs reține că, refuzul procurorului de la audierea martorului minor Vitalie Onișciuc, nu denotă că declarațiile acestuia nu constituie un mijloc de probă, ori procurorul a specificat că martorul minor este fiul părților pe dosar, și anume al inculpatului, și a refuzat de la audierea acestuia pentru a reduce posibila traumare a ultimului.

În afară de declarațiile martorului minor Vitalie Onișciuc, instanța de apel a pus la baza hotărârii de condamnare și alte probe, cum ar fi comunicarea telefonică de la Substațiunea 903 și raportul de expertiză medico-legală nr. 438 D din 24 decembrie 2013, care confirmă vinovăția inculpatului Vitalie Onișciuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

La fel, Colegiul penal, specifică că din textul recursului, se evidențiază că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ori, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate ca fiind ilegală.

Totodată, recursul ordinar declarat de recurent mai este fondat în drept și pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept

comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurile invocate în recurs.

Conform art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat.

În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, ignorându-se prescripțiile nominalizate supra, nu este specificat care ar fi esența încadrării juridice greșite a faptei săvârșite, care ar fi articolul în baza căruia urmau să fie calificate acțiunile inculpatului, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Marcela Roșca în numele inculpatului Vitalie Onișciuc.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Marcela Roșca în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Onișciuc Vitalie Fiodor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Vladimir Timofti